

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק ט"ז

קונטרס 496

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזוהר

רפה

לעבד את הבורא ברוך הוא בשמחה גדולה, וזה משיגים על ידי למוד הזוהר הקדוש.

וכן ראיתי בספר דעת שלום להרב הקדוש מרן אדמו"ר רבי שלום משאץ זצוק"ל זיע"א מלאנדאן וזה לשונו: מתנה ממני לנכדי היקר המפלג בתורה ויראת שמים מענדלי יחיה [מכתב דו הקדושה].

מסתמא ידעת מנהג אבותינו הקדושים וכל החסידים ללמוד ולעין בחדש אלול בהמצאו בכל יום ויום עד ערב יום הכפורים בתקוני זהר הקדוש, לעורר לבנו האטום לשוב לפניו ותברך לפקח עינינו פוקח עורים, צאי בעקבי הצאן. ועיון כאן לא הרבה, רק שעור שיניתים די, או קדם התפלה, או בתפלין דרבינו תם. ולא תאמר כי אינך מבין, היום ומחר ומחרתים תבוא להבנה. וכן תמיד, ובפרט בשבת קדש, תלמוד מעט בספר הזוהר הקדוש והוא מאירת עינים לידע מעט גדלות הבורא וגדלות הבריאה כלה בדומם צומח חי מדבר שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, כי מי שאינו לומד כלל ספרי קבלה הוא סומא שלא ראה מאורות מימיו. אם תלמוד אם ירצה השם אז תבין כי מה שכתבתי כאן הוא אמת וצדק.

...ונזכה לתשובה שלמה וקדשה וטהרה, ותורה לשמה מחזרת על אכסניא שלה, שאל אביך ויגדך כבוד לשאל, עין יורה דעה (סימן ר"מ סעיף קטן י"ט).

שנה טובה ומברכת, ריש אלול שנת תשי"ב חיים ושלום. - עד כאן לשון ספר הנ"ל.

בברכה מרבה ורב שלומים:

הק' אברהם האפשטיין

נכד המגיד הקדוש מקאזניץ זיעוכי"א, ונכד הרב הקדוש רבי משה אלזקים בריעה מקאזניץ זיעוכי"א, עיר התורה ליקווד במדינת ניו ג'רסי ארצות הברית.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב נד -

ברוך השם, קבלנו בחסדי השם יתברך את הסט המחלק של כל הזהר הקדוש אשר שלחתם אלינו.

אנו מודים לכם על כך מקרב לב.

וברצוננו לומר ולהודיע לכם, שאין לכם משג כמה התועלת היא רבה בזהר מחלק זה. כשהספרון קטן ואפשר לקחתו לכל מקום, הוא תועלת ונוחות גדולה אשר נותנת תמריץ גדול לקרא הרבה מדפי הזהר בכל מקום ובכל שעה פנויה, ולקרוב הגאלה ולהקים השכינה הקדושה מעפרא.

רב תודות ושתזכו להגדיל תורה ולהאדירה.

אבד לנו מספר הטלפון שלכם, ואם תוכלו להתקשר אלינו על ענן חשוב, נודה לכם במאד מאד, טל: ...

בברכה:

ג. ש.

- מכתב נה -

**מכתב עז חביון מהרב הגאון הרב חיים יעקבזון שליט"א
נכד רבנו הגר"א, ירושלים תובב"א**

בסיעתא דשמיא, לכבוד רבני המפעל הקדוש "מפעל הזהר העולמי".

א. מאד מאד שמחתי ויגל לבי בהגלות נגלות האור הגדול והנורא על דכם של אדוננו התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, אשר נגלה אליו בגלויים עצומים ונפלאים במתיבתא דרקיעא, ועל ידי משה רעיא מהימנא, ועל ידי אלהו הנביא התשבי והגלעדי זכור לטוב, אשר יבוא לבשרנו במהרה בזמנינו בקרוב במהרה אמן. ובפרט בפרושי האדירים והנפלאים של אדוני אבי זקני הגר"א ז"ל זיע"א, ובפרט על זה דמבאר דבדור הזה דוקא אפלו

רוחא דלהון קדישא. נשמתא דלהון קדש קדשים. תלת דרגין אינון, פגוונא דלעילא. דתניא אמר רבי יהודה, פתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, דא היא נשמתא (עלאה) דאדם קדמא (עלאה). תא חזי, תלת דרגין אינון, ואתדבוקו כחד, נפש, רוח, נשמה. ועלאה מנייהו, נשמה.

דאמר רבי יוסי, בכלהו בני נשא אית נפש, ואית נפש עלאה מנפש. זכה בר נש בהאי נפש, מריקין עליה עטרא חד, דאקרי רוח. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. פדין אתער בר נש באתערותא אחרא עלאה, לאסתפלא בנמוסי מלפא קדישא. זכה בר נש ביה בההוא רוחא, מעטרין ליה בכתרא קדישא עלאה, דכליל פלא, דאקרי נשמה. דאתקרי נשמת אלוה.

והאנא ברזא דרזין, בגו רזין דספרא דשלמה מלפא. האי קרא, דכתיב, (קהלת ד) ושפח אני את המתים שכבר מתו, כיון דכתיב ושפח אני את המתים, אמאי שכבר מתו. אלא שכבר מתו בהאי עלמא, בפולחנא דמאריהון.

והמן פתיב, תלת מדורין עבד קדשא ברין הוא לצדיקיא, חד (ס"א) וכו' אינון צדיקיא דלא אישתציוו מהאי עלמא וכו' אצטריד) לנפשאן דאינון צדיקיא, דלא אסתלקו מהאי עלמא, ושכיחין בהאי עלמא. וכד אצטריד עלמא רחמין, ואינון חייז יתבין בצערא, אינון מצלו צלותא עלייהו, ואזלין ומודעין מלה לאינון דמיכין דחברון, ומתערין, ועאלין לגן עדן דארעא, דתמן רוחיהון דצדיקיא, מתלבשן בעטרין דנהורא, ואתניעטו בהו, וגזרין גזרה, וקודשא ברין הוא עביד רעותא דלהון, וחס על עלמא.

ואינון נפשן דצדיקיא, משתפחין בהאי עלמא, לאגנא על חייא, והאי

אמר רבי יהודה, כתוב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, זוהי נשמה (עליונה) של אדם הראשון (עליון). בא ראה, שלש דרגות הן, ונדבוקו כאחת - נפש, רוח, נשמה. והעליונה מהן - נשמה. שאמר רבי יוסי, בכל האנשים יש נפש, ויש נשמה, ויש עליונה מהנפש. זכה אדם בנפש הזו - מריקים עליו עטרה אחת שנקראת רוח. זהו שכתוב (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. אז מתעורר אדם להסתפל בנימוסי אחרת עליונה, להסתפל בנימוסי המלך הקדוש. זכה אדם באותה הרוח - מעטרים אותו בכתר קדוש עליון שכולל הכל, שנקרא נשמה, שנקראת נשמת אלוה. ורמזנו בסוד הסודות, בתוף הסודות של ספרו של שלמה המלך, הפסוק הזה שכתוב (קהלת ד) ושפח אני את המתים שכבר מתו, כיון שכתוב ושפח אני את המתים, למה שכבר מתו? אלא שכבר מתו בעולם הזה בעבודת רבונם.

ושם פתוב, שלשה מדורים עשה הקדוש ברוך הוא לצדיקים, אחד (שנובו אותם צדיקים שלא נאבדו מהעולם הזה, וכו' צריך) לנפשות אותם הצדיקים שלא הסתלקו מהעולם הזה ומצויים בעולם הזה. וכשהעולם צריך רחמים, ואותם החיים יושבים בצער, הם מתפללים עליהם תפלה, והולכים ומודיעים את הדבר לאותם ישגי חברון, ומתעוררים ונכנסים לגן העדן של הארץ, ששם רוחות הצדיקים מלבשות בעטרות אור, ומתניצצים עם, וגזרין גזרה, והקדוש ברוך הוא עושה את רצונם וחס על העולם.

ואותן נפשות הצדיקים נמצאות

ואינון נפשן דצדיקיא, לאגנא על חייא, והאי

בעולם הזה להגן על החיים, וזו נקראת נפש, וזו לא מסתלקת (באדרת) מן העולם הזה, ומצויה בעולם הזה כדי להסתכל ולדעת ולהגן על הדור. וזהו שאמרו החכמים, שהמתים יודעים בצערו של העולם. וענש הרשעים שבארץ הוא בזה, שכתוב ונכרתה הנפש ההיא מעמיה.

והמדור השני הוא גן העדן שבארץ, בו עשה הקדוש ברוך הוא מדורים עליונים נכבדים, כמו שהעולם הזה וכמו שהעולם העליון, והיכלות בשני גונים שאין להם חשבון, ואילנות ועשבים וריחות שעולים בכל יום. ובמקום הזה שורה אותו שנקראת הרוח של אותם הצדיקים, והמדור של אותה רוח שבו שורה, וכל רוח ורוח מתלבשת בלבוש נכבד כמו של העולם הזה, וכמו של אותו עולם עליון.

המדור השלישי, אותו מדור קדוש עליון שנקרא צדור החיים, ששם מתעדנת אותה דרגה עליונה קדושה שנקראת נשמה, וזו דבקה להתענג בענג העליון. עליה כתוב, (ישעיה נח) אז תתענג על ה' והרפכתיו וגו'.

והמדור, בשעה שצריך העולם רחמים ואותם צדיקים ופאים, אותה הנפש שנמצאת בעולם להגן על העולם, הנפש עולה והולכת ומשוטטת בעולם ומודיעה לרוח, והרוח עולה ומתעטרת ומודיעה לנשמה, והנשמה לקדוש ברוך הוא, ואז חס הקדוש ברוך הוא על העולם, אז יורדת ממעלה למטה, והנשמה מודיעה לרוח, והרוח מודיעה לנפש.

ובכל שבת ושבת וראש חדש, פלם מתחברות ומתעטרות כאחד, עד שמדונגות לבא להשתחוות

אקרי נפש, ודא לא אסתלקא (ס"א אשתצי) מהאי עלמא, ושכיחא בהאי עלמא, לאסתפלגא ולמנדע ולאגנא על דרא. והאי הוא דאמר חברייא, דמתי ידעי בצערא דעלמא. ועונשא דחייבין די בארעא, בהאי הוא, דכתיב ונכרתה הנפש ההיא מעמיה.

ומדורא תנינא הוא גן עדן די בארעא. ביה עבד קדשא בריך הוא מדורין עלאין יקירין, כגוונא דהאי עלמא, וכגוונא דעלמא עלאה. והיכלין בתרין גוונין, דלית להון השבנא, ואילנין ועשבין וריחין דסלקין בכל יומא. ובהאי אטר שארי ההוא דאקרי רוח דאינון צדיקיא, ומדורא דההוא רוחא ביה שארי. וכל רוח ורוח מתלבשא בלבוש יקירא, כגוונא דהאי עלמא, וכגוונא דההוא עלמא עלאה.

ומדורא תליתאה, ההוא מדורא עלאה קדישא דאיתקרי צרורא דחיי. דתמן מתעדנא ההוא דרגא עלאה קדישא, דאקרי נשמה. והאי אתדבק לאתענגא בעדוונא עלאה. עליה כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' והרפכתיו וגו'.

והאנא, בשעתא דאצטרף עלמא רחמי, ואינון צדיקיא ופאין. ההוא נפש דאשתכחא בעלמא, לאגנא על עלמא. נפש סליק ואזיל ושאט בעלמא, ומודע לרוח. ורוח סליק ואתעטר, ומודע לנשמה. ונשמה לקודשא בריך הוא. וכדין חס קדשא בריך הוא על עלמא. פדין נחתא מעילא לתתא, נשמה אודע לרוח, ורוח אודע לנפשא.

ובכל שבתא ושבתא, וריש ירחא, פלהו, מתחברין ומתעטרין פחד, עד דאזדווגו

למלך העליון. ואחר כך חזרות למקומן. זהו שכתוב (שם טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר וגו'.

ובשעה שהעולם צריך רחמים, והחיים הולכים ומודיעים לנפשות הצדיקים ובוכים על קבריהם, אותם שאויים להודיע להם. מה הטעם? כי שמים רצונם להדבק נפש בנפש, אז מעוררים את נפשות הצדיקים, ומתכנסים והולכים ומשוטטים לישגי חברון, ומודיעים להם את צער העולם. וכלם נכנסים לאותו פתח גן העדן ומודיעים לרוח. ואומן רוחות שמתעטרות בגן עדן, הולכים בנייהן מלאכים עליונים, וכלם מודיעים לנשמה. והנשמה מודיעה לקב"ה, וכלם מבקשים רחמים על החיים, והקדוש ברוך הוא חס על העולם בעבורם. ועל זה אמר שלמה, ושבת אני את המתים שפבר מתו וגו'.

אמר רבי חייא, תמהני אם יש מי שיודע להודיע למתים פרט לנו. אמר רבי אבא, הצער מודיע להם, התורה מודיעה להם. שהרי בשעה שאין מי שמכיר את זה, מוציאים את התורה סמוך לקברים, והם מתעוררים על התורה על מה גלתה לאותו מקום, ואז דומה מודיע להם.

אמר רבי יוסי, והם יודעים שהרי העולם בצער, והחיים לא ראויים ולא יודעים להודיע להם. באותה שעה פלם צווחים על שהתורה נקלתה ונגלתה לאותו מקום. אם בני אדם שבים ובוכים בלב שלם ושבים לפני הקדוש ברוך הוא, אז פלם מתכנסים ומבקשים רחמים ומודיעים לאותם ישגי חברון, ונכנסים ומודיעים לרוח שבגן עדן, כמו שאמרנו.

אורייתא על מה אתגלייא ליהוא אתר, פדין דומה אודע להון. אמר רבי יוסי, ואינון ידעי דהא עלמא בצערא, וחיאי לא אתחזון, ולא ידעי לאודעא להו. ביה שעטא פלהון צווחין על אורייתא דאתקלנא ואתגלייא ליהוא אתר. אי בני נשא תייבין ובכאן בלבא שלים, ותייבין קמי קדשא ברוך הוא, פלהו מתפנשי, ובצעאן רחמי, ומודיעין לאינון דמיכי חברון, ועאלין ומודיעין לרוח דבגן עדן, פמה דאמרן.

למיתי לסגדא למלכא עלאה. ולבתר תייבין לאתרייהו. הךא הוא דכתיב, (ישעיה טו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר וגו'.

ובשעתא דאצטריף עלמא רחמי, וחיאי אזלי ומודיעי להו לנפשיהו דצדיקייא, ובכאן על קבריהו, אינון דאתחזו לאודעא להו. מאי טעמא. דשוין רעותא דלהון דאתדבקא נפשא בנפשא, (דף ע"א ע"ב) פדין אתערין נפשיהו דצדיקייא, ומתכנפי ואזלין ושאיין לדמיכי חברון, ומודיעי להו צערא דעלמא. וכלהו עאלין בההוא פתחא דגן עדן, ומודיעי לרוח. ואינון רוחין דמתעטרו בגן עדן, מלאכי עלאין אזלי בנייהו. וכלהו מודיעין לנשמה. ונשמה אודעת לקודשא ברוך הוא, וכלהו בעאן רחמי על חיין, וחס קדשא ברוך הוא על עלמא בגיניהון. ועל דא אמר שלמה, ושבת אני את המתים שפבר מתו וגו'.

אמר רבי חייא, תוהנא אי אית מאן ידע לאודעא להו למתייא, בר אנן. אמר רבי אבא, צערא מודעא להו. אורייתא מודעא להו. דהא בשעתא דלית מאן ידע בהאי, אפקי אורייתא סמוך לקברי, ואינון מתערי, על

ואם הם לא שבים בלב שלם לבקש ולכבות על צער העולם - אוי להם! שכלם מתפנסים לריק ואומרים: מי גרם לתורה הקדושה לגלות על ידיהם בלי תשובה? וכלם פאים לחדש (לחוד) חטאיהם. משום כך אל ילכו לשם בלי תשובה וכלי תענית לבקש בקשה לפניהם. רבי אבא אמר, (הבול על שלש) בלי שלש תעניות. רבי יוסי אמר, אפלו אחת ובאותו יום, ובלבד שהעולם ישב בצער יתר, אז פלם מזדוגים לבקש רחמים על העולם.

למנו, אמר רבי יהודה, יום אחד היו הולכים רבי חזקיה ורבי ייסא בדרך. פגעו בגוש חלב, והיה חרב. לשבו סמוך לבית הקברות, ובידי רבי ייסא היה מקל (קשר) של ספר תורה שנקרע. בעוד שישבו, רעש קבר אחד לפניהם וצוח: אוי אוי! שהרי העולם מצוי בצער. הרי התורה גלתה לכאן, או שהחיים באו לצחק עלינו ולביש אותנו בבושה בתורתם! הודיעו רבי חזקיה ורבי ייסא.

אמר רבי חזקיה, מי אתה? אמר לו: אני מת, והרי התעוררתי לספר התורה. שפעם אחת היה העולם יושב בצער, ובאו לכאן החיים לעורר אותנו עם ספר תורה, ואני וחברי הקדמנו אל ישני חברון, וכשהתחברו בגן עדן עם רוחות הצדיקים, נמצא לפניהם, שאותו ספר תורה שהביאו לפנינו אותם החיים היה פסול ומשקר בשם המלך, על שנמצאה וא"ו יתרה באותו פסוק של (ויקרא יא) ושסעת שסע שתי פרסות. ואמרו, שהואיל וישקרו בשם המלך, שלא שובו אליהם, ודחו אותי ואת החברים שלי מבית הישיבה.

ואי אינון לא תיבין בלפא שלים למבעי ולמבפי על צערא דעלמא. ווי להון, דכלהו מתפנפי לריקא אמרי מאן גרם לאורייתא קדישא דאתגלייא על ידיהו בלא תשובה. וכלהו אתאן לאתחדתא (ס"א לאדברא) חובייהו בגיני כך לא יתכוון תמן בלא תשובה ובלא תעניתא למבעי בעותא קמיהו. רפי אבא אמר, (ס"א בלא אתלת) בלא תלת תעניתא. רפי יוסי אמר, אפילו חד, ובההוא יומא, ובלבד דעלמא יתיב בצערא טפי, כדין פלהו מזדוגי למבעי רחמין על עלמא.

האנא, אמר רבי יהודה, יומא חד הוה אזלי רבי חזקיה ורבי ייסא באורחא, ערעו בגוש חלב, והוה חריב, יתבו סמיה לבי קברי, ורבי ייסא הוה בידיה חד חוטרא (ס"א קיטרא) דספר תורה דאקרע, עד דיתבו אתרגיש חד קברא קמיהו, וצווח ווי ווי, דהא עלמא בצערא שכיח, הא אורייתא הכא דאתגלייא, או חייא אתו לחייכא עלן, ולכספא בכסופא עלן באורייתיהו. אודעזעו רבי חזקיה ורבי ייסא.

אמר רבי חזקיה מאן את. אמר ליה מיתא אנא, והא אתערנא לגבי ספר תורה. דזמנא חדא הוה יתיב עלמא בצערא, ואתו חייא הכא, לאתערא לן בספר תורה, ואנא וחבראי אקדימנא לגבי דמיכי חברון, וכד אתחברו בגן עדן ברוחיהון דצדיקייא, אשתבח קמיהו, דההוא ספר תורה דאיתו לקמן אינון חייא, הוה פסול ומשקר בשמא דמלפא, על דאשתבח וא"ו יתיר בההוא קרא (ויקרא יא) דושסעת שסע שתי פרסות, ואמרו דהואיל וישקרו בשמא דמלפא דלא יתובון לגביהון, ודחו לי ולחבראי בההיא שעתא מבי מתיבתא.

עד דחד סבא דהוה בנייהו, אזל ואיתי ספרא
 דרב המנונא סבא, וכדין אתער רבי אלעזר
 ברבי שמעון, דהוה קביר עמנא, ואזל ובשא
 בגן עדן עלייהו, ואתסי עלמא, פדין שארו
 לן, ומן ההוא יומא דסליקו ליה לרבי אלעזר
 מבי קברא דא, ואתייהב לגבי אבוה, לית
 מאן דאתער למיקם קמיייהו דדמיכי חברון,
 דמסתפינא מן ההוא יומא דדחו לי ולחברי.
 והשתא אתיתון לגבון, וספר תורה גביכון,
 אמנא דהא עלמא בצערא אשתכח. ועל דא
 אזדעזענא, דאמינא מאן יקדים לאודעא
 לאינון זכאי קשוט דמיכי חברון, אשתמיט
 רבי ייסא בההוא קיטרא דספר תורה. אמר
 רבי חזקיה, חס ושלום לית עלמא בצערא,
 ואנן לא אתינן להאי.

קמו רבי חזקיה ורבי ייסא ואזלו. אמרי, ודאי
 בשעתא דזכאין לא אשתכחו בעלמא,
 עלמא לא מתקיימא אלא בגיניהון דמתייא.
 אמר רבי ייסא, בשעתא דאצטריד עלמא
 למטרא, אמאי אזלינן לגביהון דמתייא, והא
 כתיב (דף ע"א ע"ב) (דברים יח) ודורש אל המתים
 ואסיר. אמר ליה עד פאן לא חמיתא גדפא
 דצפרא דעדן. ודורש אל המתים, אל המתים
 דייקא. דאינון חייבי עלמא, דאינון מעמין
 עובדי עבודה זרה, דאשתכחו תדיר מתים.
 אבל ישראל דאינון זכאי קשוט, שלמה קרא
 עלייהו (קהלת ד) ושבח אני את המתים שפבר
 מתו, בזמנא אחרא ולא השתא. שפבר מתו,
 והשתא אינון חייין.

ועוד, דשאר עמין פד אתאן למתייהון, אתיין
 בחרשין, לאתערא עלייהו זינין בישין.
 וכד ישראל אתאן למתייהון, אתיין בכמה
 תשובה לקמי קדשא בריה הוא. בתבירו

עד שגן אחד שהיה בנייהם הלך
 והביא את ספרו של רב המנונא
 סבא, ואז התעורר רבי אלעזר בן
 רבי שמעון, שהיה קביר עמנו,
 והלך ובקש בגן עדן עליהם,
 ונרפא העולם. ואז התירו לנו,
 ומאותו יום שהעלו את רבי
 אלעזר מבית הקברות הזה ונתן
 לאביו, אין מי שיתעורר לעמד
 לפני ישגי חברון, שאנו פוחדים
 מאותו היום שדחנו אותי ואת
 חברי. ועכשו פאתם אלינו עם
 ספר תורה עמכם, אמרנו שהרי
 העולם מצוי בצעור. ועל פן
 הודעו לנו, שאמרנו: מי יקדים
 להודיע לאותם צדיקי אמת ישגי
 חברון? נשמט רבי ייסא עם אותו
 חלק של ספר תורה. אמר רבי
 חזקיה, חס ושלום אין העולם
 בצעור, ואנו לא באנו לכך.

קמו רבי חזקיה ורבי ייסא והלכו.
 אמרו, ודאי בשעה שצדיקים לא
 נמצאים בעולם, העולם אינו
 מתקיים אלא בשביל המתים.
 אמר רבי ייסא, בשעה שהעולם
 צריך את המטר, למה הולכים
 אצל המתים, והרי כתוב (דברים יח)
 ודרש אל המתים, ואסור? אמר
 לו, עד פאן לא ראיית כנף צפור
 העדן. ודרש אל המתים, דוקא
 אל המתים. שהם רשעי העולם
 שהם מעמים עובדי עבודה זרה
 שנמצאים תמיד עם המתים. אבל
 ישראל, שהם צדיקי אמת,
 עליהם קרא שלמה, (קהלת ד) ושבח
 אני את המתים שפבר מתו, בזמן
 אחר ולא עכשו. שפבר מתו,
 ועכשו הם חיים.

ועוד, שאר העמים, כשהם
 באים למתייהם, הם באים עם
 כשפים לעורר עליהם מינים
 רעים. וכשישראל באים
 למתייהם, באים בכמה תשובה
 לפני הקדוש ברוך הוא, בשכרון

לב ובתענית כנגדו, והכל פדי שנשמות הקדושים יבקשו רחמים לפני הקדוש ברוך הוא עליהם, והקדוש ברוך הוא חס על העולם בעבורם.

ועל זה שנינו, צדיק, אף על גב שנפטר מהעולם הזה, לא מסתלק ולא נאבד מפל העולמות, שהרי בכל העולמות הוא נמצא יותר מבחיו, שבחיו נמצא בעולם הזה בלבדו, ואחר כך נמצא בשלשה עולמות ומזמן אליהם, שכתוב (שיר א) עלמות אהבוך, אל תקרי עלמות אלא עולמות. אשרי חלקם.

דמדנו, כתוב (שמואל א-ב) והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים. והיתה נפש אדני? נשמת אדני הנה צריף להיות! אלא כמו שאמרנו, שאשרי חלקם של הצדיקים שהכל נקשר זה עם זה, נפש ברוח, ורוח בנשמה, ונשמה בקדוש ברוך הוא. נמצא שהנפש צרורה בצרור החיים.

אמר רבי אלעזר, זה שאמרו החברים, גלותו של ספר תורה אפלו מבית כנסת לבית כנסת אחר אסור, וכל שפן לרחוב. למה לרחוב? אמר רבי יהודה, כמו שאמרנו, כדי שיתעוררו עלינו ויבקשו רחמים על העולם. אמר רבי אבא, כששכינה גלתה כך גם מקומם למקום, עד שאמרה (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים וגו', אף כאן בראשונה מבית כנסת לבית כנסת, אחר כך לרחוב, אחר כך במדבר מלון אורחים. אמר רבי יהודה, בני בכל פחדים ולא מעבירים אפלו מבית כנסת לבית כנסת, כל שפן זה.

דמדנו, אמר רבי שמעון

דלפא, בתעניתא לקבליה, וכלא בגין דנשמתין קדישין יבעון רחמי לקמי קדשא בריך הוא עלייהו, וקודשא בריך הוא חייס על עלמא בגיניהון.

ועל דא תנינן, צדיקא אף על גב דאתפטר מהאי עלמא, לא אסתלק ולא אתאביד מפלהו עלמין, דהא בכלהו עלמין אשתכח יתיר מחיו. דבחייו אשתכח בהאי עלמא בלחודו, ולבתר אשתכח בתלת עלמין, וזמין לגבייהו, דכתיב, (שיר השירים א) עלמות אהבוך, אל תקרי עלמות, אלא עולמות. זכאה חולקיהון.

האנא, פתיב (שמואל א ב) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים, והיתה נפש אדוני, נשמת אדוני מיבעי ליה. אלא כמה דאמרן, דזכאה חולקיהון דצדיקיא דכלא אתקשר דא בדא, נפש ברוח, ורוח בנשמה, ונשמה בקודשא בריך הוא. אשתכח דנפש צרורה בצרור החיים.

אמר רבי אלעזר, האי דאמרו חבריא, גלותא דספר תורה אפילו מפי כנישתא לבי כנישתא אחרא אסיר. וכל שפן לבי רחוב, אמאי לבי רחוב. אמר רבי יהודה, כמה דאמרן, בגין דיתערוז עליה ויתבעון רחמי על עלמא. אמר רבי אבא, שכינתא כד אתגלייא הכי נמי מאתר לאתר, עד דאמרה (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים וגו' אוף הכא בקדמיתא מפי כנישתא לבי כנישתא, לבתר לבי רחוב, לבתר במדבר מלון אורחים. אמר רבי יהודה, בני בכל מסתפו ולא קא עברי אפילו מפי כנישתא לבי כנישתא, כל שפן האי.

תנא, אמר להו רבי שמעון לחבריא, ביומאי לא יצטרכון בני עלמא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי וְסִתְרֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדוש" להצילנו מהמגפת הנורא!

המגפיקים זמורו פחד הגדע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד.
דא, דאמרי ספר הזור, דאדו
פתיבת נח דמתקפשוני פה לעינים
מוערי, ושבוע מולכותא, וקומנו
אחד מערי, ועינים ממושקדה.
במיון תתקם (שמות א) כל המן
הילוד הלאורה תשלימוהו, ודא
אורה תספרא דא.

(זהו הילד ג' דה קלנו, בנימין מהמגפיק).
(ועיניו תפניו יחד קלנו יחד עמוד
ד', וכתבמות המציא לאור תפניו יחד
מוקריה, וכן דרבינו חכ"מ הרב משה
קורדובורו, דע את אילני אברה, "א").

התפסח ל' הייע לא קרא עצה תפסח צרות מוכה עזראל, אלא תפסח "זהו הקדוש" תפסח ללא תפסח, שבתה "זהו הקדוש" תפסח כל צרות וקרב וזמארי
ברכותיה, וזילי ברכת רבי שמעון בן יוחאי תפסח עני המבוי, ובעד ברכת אה תתמה תתמה תפסח, תפסח שבתיה רבי שמעון בן יוחאי עשהו עני המבוי,
שבתיה נעשהו תורה, אשר מן תפסח כל השעשע רבא נעשהו, פתוחה בפתוחים, ואז נחשב זה לבחינה בלילה לכל ישראל, עד שבמות המים לא יצטרך אלא
יצאנו (זהו עשהו, ישעיהו ב' כב), כי לא תפסח מצא, תמנעם לא תלכו מן הודו לתפסח מן הודו לתפסח אלקי יערי אה... כי יערי תפסח פחד, תפסח פחד לא
תפסח אחרת ודא תפסח תפסח, תפסח פחד תפסח, תפסח אחרת (אחרת תפסח) ויעי שפד מן שיתפסח בן וקרא שבתיה מן תפסח אחרת, עד שלא יצטרך
ל' (תפסח תפסח) אלא יצאנו, ואחרת מזה תפסח נעשהו פחד, תפסח מן תפסח דודו הוא, מן הוא תפסח תפסח, תפסח ל' פתוחה, וזאת פחד תפסח.